

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשסו

ערב שבת קודש פ' יתרו, י"ט שבט ה'תשס"ט
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ו שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ט שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR PARENTS AND GRANDPARENTS
Reb Yitzchok (Isadore) ben Reb Nochum Tzvi ע"ה Plotkin

On the occasion of his fourth yahrtzeit, 19 Shevat, 5769

Mrs. Yenta (Yetta) bas Reb Nochum ע"ה Plotkin

Passed away on 11 Tevet, 5764

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY THEIR CHILDREN & GRANDCHILDREN

Mr. & Mrs. Avrohom Aharon and Shoshana Baila שיחיו
Plotkin

Mr. & Mrs. Michael Yosef (Michael)
and Rodah Chayah (Karen) שיחיו Block
and families שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ביר יוסף ארי' לייב זיל חוב' פאולין רות ביר יצחק עיה
ולענין ר' יוסף ארי' לייב ביר משה באר חוב' מרת חשא ביר נטע אורי עיה ולענין ר' מאיר ביר צבי עיה שמאל
ו'הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

השם שמעורר ומרפא

בהכנסנו לשנת השישים מיו"ד שבט ה'שי"ת ובהמשך לצילום שהבאנו במדור זה בגליון הקודם, הננו מביאים צילום נוסף (מוקטן) מהמשך הגהת הרבי על שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשי"א – בה מבאר את הסיפור על אשה שחלתה מאוד והרבי הרי"צ הורה ללחוש את שמו באזנה וכשעשו זאת היא הבריאה ממחלתה (נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 514, וב"שיחות קודש" תשי"א (הוצ' תשנ"ט) ע' 151)

פענוח הכתי"ק כפי שהוא בצילום שלפנינו (בא בהדגשה):

דער ענין פון בעש"ט איז דאך ידוע אז אין זמן לידת הבעש"ט, זיינען יעמולט אידן געווען אין א מצב פון התעלפות, און מיט נשמת הבעש"ט, שנקרא ישראל, האָט מען זיי אָפגעמינטערט. על דרך ווי אז איינער חלש'ט זאָגט מען עם זיין נאָמען באַזנו און דערמיט מינטערט מען אים אָפ.

מיט אייניגע יאָר צוריק, איז געווען איינע אַ פרוי שטאַרק קראַנק. זי איז געווען אין אַ באַוואוסטלאַזען צושטאַנד אַליינגערע צייט. אז מען איז געקומען צום רבין, האָט דער רבי געזאָגט, מען זאָל לוחש זיין באַזנה, זיין (דעם רבי'נס) נאָמען. מען האָט עס געטאָן, און זי איז געקומען צו זיך. ובמשך הזמן האָט זי זיך פאַפראַוועט.

לכאורה, וואָס פאַר א שייכות האָט דעם רבי'נס נאָמען צו יענער פרוי, אז דורך דעם וואָס מ'וועט לוחש זיין באַזנה דעם רבי'נס נאָמען, וועט עס איר העלפען? נאָר דער ענין אין דעם איז, אז כשם ווי אז מ'רופט איינעם ביים נאָמען בעת התעלפות, מינטערט מען אים אָפ, וואָס דער טעם אין דעם איז, ווייל התעלפות איז, אז עס איז אַוועק דער חיות פרטי, אָבער דער חיות כללי איז פאַראַן. און וויבאלד אַז שם דערלאַנגט אין חיות כללי דערפאַר איז דורך דעם וואָס מ'רופט איהם ביים נאָמען, רופט דאָס אַרויס דעם חיות כללי, ער זאָל קומען בגלוי. אַזוי איז אויך, אויב עס פעלט אפילו אין זיין חיות כללי אויך, איז דורך דעם וואָס מען איז לוחש באַזנו דעם רבי'נס נאָמען, וואָס דער רבי איז די נשמה כללית פון וועלכער זיין (דעם חולה'ס) נשמה מיט איר חיות כללי איז נאָר אַ פּרט, ווערט דורך דעם נמשך חיות אויך צו זיין חיות כללי.

און דאָס איז אויך דער ענין, וואָס ירידת נשמת הבעש"ט למטה בעוה"ז האָט אָפגעמינטערט די אידן פון התעלפות ווייל דער בעש"ט איז געווען די נשמה כללית פון אידען –

דער בעש"ט האָט דאָך אָבער געדאַרפט אָפמינטערען אַלע אידען, גם הפחות שבפחותים והקל שבקלים פון זיי – במילא האָט ער געדאַרפט צוקומען און דורכגיין גם מדיגות היותר תחתונות עד למטה מטה ביותר, און אויך דאָס אָפמינטערען, און פאַרבינדען מיט דעם אויבערשטען מיט עצמות ומהות א"ס ב"ה – דערפאַר האָט ער געדאַרפט, און במילא האָט ער דאָס געוואַלט, דורכגיין עפר אתה ואל עפר תשוב.

מעלת יום האחד עשר בחודש אחד עשר דשנת תשי"א

בדור של נשיא דורנו קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלשה שלבים ● (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין ● (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר, ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מרכבו הזקן ● (ג) לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר ● משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, וליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית

מעשינו ועבודתינו של בני"ב במשך כל הדורות, להמשיך (ע"י עבודת התחתון) את הגילוי דבחי' אחד עשר בתוך עשר, שהתחתונים (בח' עשר) מצד גדרם הם יהיו מוכנים ומוכשרים לקבל את הגילוי דעצמותו יתברך (אחד עשר).

ויש לומר שזה מרומז ביום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שאז "כל מעשיו ותורתו ועבודתו" נמצאים בגלוי ובשלימות) – יום העשירי בחודש האחד עשר: הגילוי אור (יום³) של עשירי קשור ובא יחד עם (החודש

א. דובר פעמים רבות אודות החידוש והעילוי הנפלא של דורנו – הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה – שהוא מכיל בתוכו את גמר וסיום "מעשינו ועבודתנו"¹ של בני"ב במשך כל הדורות שלפני זה, לגמור את הבירורים האחרונים בגלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² – "לצחצח את הכפתורים"; העבודה שלנו מתבטאת בהבאת הגאולה בפועל בשביל דור זה ובשביל כל הדורות שלפני זה!

זאת אומרת, שבדורנו זה מסיימים את

(1) תניא רפ"ז.

(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) כמ"ש (בראשית א, ה) "ויקרא אלקים לאור יום".

מלשון) חידוש⁴ של אחד עשר (שלמעלה מסדר השתלשלות), (חודש מלשון) חידוש של אחד עשר נמשך בתוך הגילוי אור (יום) של עשירי.

ב. בדור זה של נשיא דורנו גופא קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחר ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א⁵) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות"⁶ של הדור השביעי מרבנו הזקן (או דור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

ויש לומר, ששלוש תקופות אלו מביעות בכללות שלוש דרגות בסיום העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחתונים, המשכת בחי' אחד עשר בבחי' עשר (כי בכדי שזה יהי' בגדרי התחתונים צריכה העבודה להיות דרגא אחר דרגא מלמטה למעלה):

(א) העבודה – עד סיום ושלימות העבודה – בעולם, בדרגת "עשר", בכדי להכין את העולם לקבל את הגילוי ד"אחד עשר" (אלקות שלמעלה מעולם), ושהוא לא יתבטל ממציאותו (כפי שהי' במתן תורה). אבל בזה הרי בעיקר בהדגשה ובגילוי הוא ענין ה"עשר", אלא שב"עשר" גופא – כפי שהוא נעשה כלי ל"אחד עשר". ובאופן שעדיין ניכר הבדל בין "עשר" לבין "אחד עשר", מהאי טעמא גופא

(4) ראה ראב"ע בא יב, ד. ס' השרשים לר' יונא בן גנאח ולהר"ד"ק ערך חודש.

(5) ראה סה"ש תשנ"ח ח"א ע' 255 הערה 99.

(6) ראה סה"ש תשנ"ב ע' 293-5.

שזה צריך להיות בגדרי התחתונים, והרי התחתונים הינם עדיין בדרגא של "עשר" (ולא "אחד עשר").

(ב) הגילוי של "אחד עשר" עצמו, עד ש"עשר" מתעלה ל"אחד עשר". ז.א. ש"אחד עשר" פועל גם ב"עשר", אבל בעיקר נרגש הגילוי ד"אחד עשר" (וה"עשר" נכלל ונהי' חלק מ"אחד עשר").

(ג) שלימות החיבור והיחוד של "עשר" (מצד ענינו הוא) ו"אחד עשר" (מצד ענינו הוא), שהתחתונים מצד ענינם הם נעשים דירה לו יתברך, לעצמותו ית'⁷. ביחד עם זה שזוהי דירה לו יתברך (אבל עדיין כדבר נוסף כביכול על הדייר עצמו, כאשר הוא נשאר בדרגת עשר שהיא דבר נוסף על האחד עשר) – נעשית הדירה בתחתונים לדבר אחד עם הדייר, ובלשון הידוע⁸: היש הנברא הוא (דבר אחד עם) היש האמיתי⁹.

ויש לומר ששני הענינים האחרונים הם כנגד שתי דרגות ב"אחד עשר" גופא: אחד עשר שהוא עדיין בערך ושייך לעשר (ולכן אופן הפעולה של ה"אחד עשר" על דרגת עשר היא או באופן של ביטול (כפי שהי' במ"ת), או באופן שעשר מצ"ע נשאר סו"ס מציאות

(7) ראה סה"מ תקס"ה ח"א ע' תפט. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32.

(8) ביאורי זוהר (לאדהאמ"צ) בשלח מג, ג ואילך. וראה ד"ה ולקחתם לכם תרס"א (ע' קצז).

(9) ע"ד החידוש ד"אין עוד מלבדו" (ואתחנן ד, לה) לגבי "אין עוד" (ואתחנן שם, לט), ש"אין עוד" שולל לגמרי מציאות הנבראים, שאין "שום מציאות כלל" (ד"ה ולקחתם שם), היינו, ביטול הנבראים לגבי בחי' אחד עשר,

א"כ "אין עוד מלבדו" פירושו (רק) בלעדו "אין עוד" אבל "עמו" ישנה מציאות (ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 202 הערה 86). ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבדו" מורה שיש (עמו) "עוד" מציאות, היינו שעדיין ישנו חילוק בין "עשר" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמורה על התאחדות גמורה בין מציאות (העולם) ועצמותו ית' ("עשר" ו"אחד עשר"), כך ש"אין עוד" מציאות (אפילו "עמו").

שבתורה ("ליראה את ה'") היא למעלה מהתחלוקת פרטים. ועד"ז בנוגע למקום הקריאה – שאין זה בחלק חשוב ומיוחד בביהמ"ק, כי אם, בעזרת נשים, ועד"ז בנוגע לזמן הקריאה – במוצאי יו"ט, בלילה כו', כאמור, שנקודת האחדות היא למעלה מהתחלוקת פרטים.

ועפ"ז מובן גם הטעם שקריאת הפרשיות ד"הקהל" היא ע"י המלך דוקא¹¹ – דלכאורה, לימוד התורה עם כל ישראל שייך לסנהדרין, ואעפ"כ, הקריאה ד"הקהל" לא היתה ע"י ראש הסנהדרין, אלא ע"י המלך דוקא¹² – כי, המכוון ד"הקהל", אינו ענין של לימוד באופן של הבנה והשגה, כי אם, "ליראה את ה'", נקודת האחדות, וענין זה נפעל ע"י המלך – "לב כל קהל ישראל"¹³, ענין החיות שנמשך מהלב (בכל אברי הגוף בשוה)¹⁴, עד לבחי' היחידה שמקום משכנה בלב¹⁵.

(משיחת ש"פ נצבים-וילך ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

בהקהל (ראה אנציק' תלמודית ערך הקהל ס"ה. וש"נ).
 (11) וגם להדעות דמלך לאו דוקא (ראה בהנסמן בלקו"ש השבועי הערות 20-34) – צ"ל ע"י גדול שבעם, שהוא דוגמת מלך.
 (12) כמסופר במשנה (סוטה מא, א) שאגרופס קרא הפרשיות דהקהל – בפני חכמי ישראל חברי הסנהדרין
 (אף שהי' זקוק אליהם אפילו בעניני הנהגת המלוכה).
 (13) רמב"ם הל' מלכים פ"ג ה"ו.
 (14) משא"כ המוח – שמנהיג את כל אברי הגוף, ובמילא, ה"ה (כמו) מקור לפרטים, מכיון שהנהגת כל אבר ואבר היא לפי ענינו דהאבר הפרטי.
 (15) ראה המשך תער"ב ח"א ע' נט.

המדור "הקהל" מוקדש
 לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
 וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבוקבסקי
 מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו
 שגלוב

המדור הקודם – "ניצוצות של משיח" – מוקדש
 לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הקהל על-דרך ההתגלות האלקית בהר סיני

התוכן דהקהל – "הקהל את העם האנשים והנשים והטף"¹ – הוא, ביטול ושלילת ההתחלקות, כי אם, נקודת האחדות, היינו, שכל ישראל, האנשים הנשים והטף, נעשים מציאות אחת של "קהל", קהל אחד.

זאת ועוד:

עיקר המכוון ד"הקהל את העם" הוא – כהמשך הכתוב – "ליראה את ה' אלקיכם"², היינו, שעיקר ההדגשה אינה (כל כך) על הלימוד בהבנה והשגה, באופן של התחלקות לפי-ערך שכלו של כאו"א, אלא, על יראת ה' (ע"ד האמור לעיל (סי"ב) שהמכוון דכל עניני התומ"צ הוא – "ליראה את ה'"), **ביטול** המציאות והפרטים, כי אם, נקודת האחדות.

וכמודגש בפס"ד הרמב"ם³ – "חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה . כיום שניתנה בו בסיני . ומי שאינו יכול לשמוע מכיון לבו לקריאה זו, שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת, ויראה עצמו כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה".

עיקר החידוש דמתן-תורה (באופן חד-פעמי, כפתגם הידוע⁴ שלא יהי עוד הפעם מתן תורה) הוא – **ההתגלות האלקית** שבמעמד הר סיני⁵, שפעלה **יראה ותכלית הביטול**, "וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק"⁶, ובלשון חז"ל⁷ "מה להלן באימה ביראה ברתת ובזיע"⁸.

ועד"ז ב"הקהל" – "כיום שניתנה בו בסיני . . כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה" – שעיקר המכוון אינו בנוגע להבנה והשגה בשכל, כי אם, בנוגע לכוונת הלב, רגש האימה והיראה, **כבמתן-תורה**, שלכן, בטלה ההתחלקות שמצד ההבנה והשגה, אלא, כל ישראל, מ"חכמים גדולים" עד ל"מי שאינו יכול לשמוע", מתאחדים בעמד ד"הקהל", כאיש אחד בלב אחד⁹, כבמתן-תורה.

ומכיון שב"הקהל" מודגשת נקודת האחדות, "ליראה את ה'" – לכן, גם בנוגע לפרשיות שקורין ב"הקהל" לא מצינו הדגשה על ענין פרטי מיוחד, פרשה מיוחדת שיש בה עילוי מיוחד, כמו: עשרת הדברות וכיו"ב, ואדרבה – קורין ב"משנה תורה"¹⁰, כי, נקודת האחדות

- 1) פרשתנו (וילך) לא, יב.
- 2) שם, יג.
- 3) הל' חגיגה פ"ג ה"ו.
- 4) סה"מ תרנ"ו ע' שנו. המשך תרס"ו ע' כג. תער"ב ח"א ע' שסו. ועוד.
- 5) ועד כדי כך, שאפילו לימודו של משה רבינו מפי הגבורה (לאחרי מ"ת), אפילו במשך ארבעים יום שהי' בהר ולמד מפי הגבורה מקרא ומשנה כו' (ראה יל"ש תשא רמז תו. ועוד) – אין זה בערך לחידוש החד-

- פעמי שהי' במעמד הר סיני.
- 6) יתרו כ, טו.
- 7) ברכות כב, א. וש"נ.
- 8) ועאכו"כ שלימוד התורה דכאו"א **מישראל** שצ"ל בדוגמת מ"ת, "מה להלן כו' אף כאן כו" (ראה תו"א יתרו סז, ב) – אינו בערך כלל לחידוש שהי' במעמד הר סיני.
- 9) פרש"י יתרו יו, ב. וראה מכילתא שם.
- 10) להעיר מחילוקי הדעות בנוגע לפרשיות שקורין

כפי שהוא נמשך אל המקבל (לבנה, חודש), והן כפי שהוא מצד המשפיע (חמה, יום)¹⁴. אבל כל זה הוא עדיין הדרגא דאחד עשר שבשייכות ובערך לעשר.

בזה גופא מגיעים לאח"ז לדרגא נעלית יותר – שנמצאים כבר לאחרי סיום העבודה של כל הבידורים, וכבר גם "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק לעמוד הכן לקבל את משיח צדקנו – השלימות דאחד עשר (שלגמרי שלא בערך לעשר), שפועל את החיבור ואיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) ואחד עשר (מצד ענינו הוא) – כמרומוז בכ"ב שבט:

כ"ב הוא אחד עשר בכפליים (אחד עשר יום מהיום האחד עשר בחודש האחד עשר). זאת אומרת שבימי החודש עצמם – ישנם ב' פעמים אחד עשר (נוסף ע"כ שזהו בחודש האחד עשר). ויש לומר שזה מביע את תכלית השלימות של אחד עשר (התאחדות עשר עם אחד עשר), שגם בדרגת הגילויים ובדרגת המשפיע (יום) ישנו הן אחד עשר כמו שהוא מרומם את העשר (תחתונים), והן אחד עשר מצד עצמו, מצד עצם המשפיע – אחד עשר בטהרתו ממש, מצד עצמותו יתברך, וגם – חיבור שניהם יחד.

זאת אומרת, שלאחרי שישנה השלימות דעשר ואחד עשר (בחודש האחד עשר), שלימות העבודה של בני' למטה להמשיך בחי' אחד עשר בעשרת הדברות (שניתנו מלמעלה במתן תורה), נוסף עוד פעם שני' "אחד עשר

אחרת מאחד עשר); ואחד עשר שמרמז על עצמותו ית' – "אנת הוא חד ולא בחושבן" – שהוא שלא בערך לגמרי הן לעשר והן לאחד עשר, ולפיכך יש בכחו לחבר את שניהם ולאחדם בשלימות.

ג. ועפ"ז יש לומר החילוק בין שלושת התקופות הנ"ל:

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה לברר את ה"שיריים" האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים", ובסגנון האמור: גמר ושלמות העבודה במשך הדורות להמשיך את ה"אחד עשר" ב"עשר", אבל באופן שהם עדיין שני ענינים שונים (מצד גדרי התחתונים): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים – כיון שהדרגא דאחד עשר ("ויזדבר אלקים גו" שלמעלה מעולם) עדיין לא חדרה לגמרי את העולם (עשר). במילא ישנו אמנם החידוש (חודש) של אחד עשר, אבל העבודה הגלוי' (מצד הימים, ענין האור והגילוי³) מתבטאת עדיין בהדרגא דעשר [כמבואר במ"א¹⁰ שתוכן העבודה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו עלמא דין התבטאה בהגילוי של עשירי].

היום שלמחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר – מדגיש שנוסף ולאחרי העבודה של יום העשירי בחודש אחד עשר, מגיעים ומתעלים (ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹¹) גם להגילוי (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שזה מרומם גם את הגילוי דיום העשירי להדרגא של "אחד עשר יום"¹². ואז ישנו ה"אחד עשר", הן מצד החודש (חודש אחד עשר) והן מצד היום וגילוי (יום אחד עשר)¹³, הן אחד עשר

10) ס' השיחות תש"נ ח"א ע' 235 ואילך.

11) ברכות כח, א. וש"נ.

12) ל' הכתוב – דברים א, ב.

13) ולהעיר מהשייכות חודש האחד עשר ל"ביום עשתי עשר יום (לחודש הראשון) נשיא לבני אשר" (נשא ז, עב) [להדעות שהשייכות דהנשיאים לחדשי השנה היא כסדרם בחנוכת המשכן (קה"י ערך אות יו"ד ערך י"ב

חדשים וי"ב שבטים. ובאות ש' ערך שבט. בני יששכר מאמרי חודש שבט מאמר א' בסופו]. ויש לומר, שיום אחד עשר בחודש הראשון (ניסן) קשור עם התחלת הגילוי – "הלידה" – של בחי' אחד עשר (וראה שיחת שבת הגדול ערב י"א ניסן תשמ"ט (סה"ש ח"ב ע' 389 ואילך)), כידוע שבחודש ניסן היתה לידת עם ישראל (ראה יחזקאל טז. וראה תו"א ר"פ ורא. תו"ח שם צו, ב ואילך. סה"מ"צ להצ"ע, ע"ב ואילך. ועוד); ויום אחד עשר בחודש אחד עשר קשור עם שלימות הגילוי של אחד עשר, באופן של נשיאות בגלוי.

14) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 317-19.

הענינים ופרטים שלו (שהם בבחי' עשר, עשר כחות הנפש וכו') באופן ד"בך יברך ישראל, שישראל (כל יהודי וכל היהודים) מתברך בכל הברכות - ד"בך, בעצמותך.

ד. [.] ויהי רצון - והוא העיקר מכל העיקרים - שכן תהי' לנו בפועל, ותיכף ומיד ממש, ובפרט בבואנו מכ"ב שבט, "בך יברך ישראל" - שבזכות ובשכר נשים צדקניות יגאלו כבר מיד כל בני ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

והקיצו ורננו שוכני עפר²⁰, ובתוכם - כ"ק מו"ח אדמו"ר ובתו הנפטרות, עם כל הצדיקים והצדקניות וכל הנשמות בכלל, וביחד עם כל היהודים שהינם כעת נשמות בגופים - לאריכות ימים ושנים טובות, נשמה בריאה בגוף בריא - עוברים, בלי שום הפסק כלל, לחיים נצחיים, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש, ולכל לראש - תיכף ומיד ממש בפשטות ממש²¹.

(20) ישע"י כו, יט.

(21) באור ליום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט, חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאור"א: "קובץ כ"ב שבט", פרוסת "לעקאח", שטר של חמש דולר (לתתו (או חילופו) לצדקה). ואולי הוא גם כנגד ג' קוים דתורה (הקובץ), עבודה ("לחמי לאישי", ודוגמתו - לעקאח), וגמ"ח (צדקה). ובמספר של חמש - ר"ת של שם הנפטרות. המו"ל.

יום מחורב¹² - הגילוי ד"בך" כנגד כ"ב אותיות התורה¹⁵.

ויש לומר שזה מביע את הדרגא העליונה שבתורה, כפי שהיא קשורה עם אחד עשר, ואחד עשר בכפליים (שהוא נעלה יותר מאחד עשר בלבד), שלמעלה מהתורה כפי שבאה באופן של עשרה (עשרת הדברות) - התורה כמו שהיא דבר אחד עם עצמותו יתברך, "אורייתא וקוב"ה כולא חד"¹⁶, כמרומז בהמספר דכ"ב אותיות "בך" - שקאי על הקב"ה ("בך בהקב"ה"¹⁷), עצמותו ית', בך בעצמותך¹⁸,

שע"י כ"ב אותיות התורה מתאחד יהודי עם "בך", עצמות א"ס ב"ה¹⁹. וזה נמשך בכל

(15) ראה שהש"ר פ"א, ד (קרב לסופו): בך בכ"ב אותיות שכתבת לנו בתורה, ב' תרין כ' עשרין, הרי בך.

(16) תניא פ"ד ורפכ"ג בשם הזהר. וראה זהר ח"א כד, א. ח"ב ס, א. תקו"ז ת"ו (כא, ב). תכ"ב (סד, א). לקר"ת נצבים מו, ב. ועוד.

(17) שהש"ר שם.

(18) ראה אוה"ת (כרך ד) דרושים לסוכות ע' א'תשס. סה"מ תש"א ע' 94. תרפ"ח (תש"ח) ע' קסה (ע' 250). מלוקט ח"ג ע' רטו. וראה תו"א בשלח סד, סע"ב. שער האמונה ספני"ו (צ, א). מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' שפד.

(19) ראה סה"מ תרפ"ח (תש"ח) ותש"א שבהערה הקודמת.

המדור מוקדש

לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש

נקל לתאר איך יראו פניו כשירוץ לקבל פני משיח...

סוף-כל-סוף בודאי יפעלו שמשיח צדקנו יבוא "נאו", וע"פ המבואר בלקוטי תורה בענין "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", מובן, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצטרכו ללכת לקבל את פניו באופן ד"תלמודו בידו".

ואם-כן, נקל לתאר איזה פנים יהיו לו - לאחרי כל התירוצים והאמתלאות - כאשר ירוץ לקבל את פני משיח צדקנו, ומשיח צדקנו ישאל אותו: האם יש לך מה להראות באופן ד"תלמודו בידו!"

(משיחת ליל חמשה עשר בשבט ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח

בזמן הזה נמצאים כל בני"י (גם הגדולים) במעמד ומצב של "טף" (לפני בר-מצוה), כיון שקיום המצוות בזמן הזה הוא בבחינת "ציונים" לעיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות **לעתיד לבוא**. ויה"ר - והוא העיקר - שבקרב ממש תהי' ה"בר מצוה" דכל בני"י, עיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות, כולל ובמיוחד המצוות התלויות בארץ, "כמצות רצונך", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", "תמיד", אפילו בזמן הגלות, ועאכו"כ כשהגלות עומדת להסתיים, ועד כדי כך שהעולם כולו **כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו** ("די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח צדקנו") ובאופן שהתורה נותנת כח ומסייעת לקבל את הגילויים דימות המשיח.

(משיחת ליל ד' פ' יתרו, ט"ו בשבט ה'תנש"א - בעת ה"יחידות" - בלתי מוגה)

רק לצרף את המזלג אל המאכל ולפתוח את הפה

[.] שעל ידי כל זה מגיעים אל ה"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", אל ה"שבת בשבתו", ובלשון התניא - שזה ע"י מעשינו ועבודתנו במשך שית אלפי שנים דהוי עלמא, ובמיוחד לאחרי העבודה דיום השישי לאחר חצות, שאז יש את ה"טועמי' חיים זכו", שטועמים ממאכלי השבת,

שהמאכלים מונחים מוכנים, וצריכים רק מזלג וכפית, ו"טאפאָרו דא פלאַחו" - לצרף את המזלג או הכפית אל המאכל ולפתוח את הפה, לעשות ברכה ולאכול את המאכל. (תרגום חפשי משיחת ש"פ יתרו ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

הכרזתו של משיח צדקנו על גג בית המקדש "הגיע זמן גאולתכם"

קטע משיחת ש"פ יתרו ה'תנש"א כפי שהוגהה ע"י כ"ק אד"ש מה"מ – ובשולי הגליון (לאחרי הערות כ"ק אד"ש מה"מ) הוספנו מס' קטעים מההנחה (בלתי מוגה) **דהתוועדות זו שנדפסה ב'ראשי דברים" מההתוועדות וכן ב'התוועדיות' תנש"א ח"ב**

[. .] וכולם יחד, ביחד עם כל בני" שבדורנו זה, נשמות בגופים – "קהל גדול ישו בו הנה"1, לארצנו הקדושה, "ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"2,

– שלכן, גם לפני הגאולה יושבים בה בני" לבטח, ללא פחד מזה ש"אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" בגלל ש"מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה"3, כיון שהקב"ה "אומר להם (לישראל), בני, אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. . (וכופל הענין) אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם"3, "מלך המשיח. . עומד על גג בית המקדש"4 והוא משמיע להם לישראל ואומר*** עניים הגיע זמן גאולתכם"3 –

ובארצנו הקדושה גופא – לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש4, ולקדש הקדשים***.

- (1) ירמי' לא, ז.
- (2) עקב יא, יב.
- (3) יל"ש ישעי' רמז תצט.
- (4) שבו יקויימו פרטי הציוויים שבסוף פרשתנו: "לא תעשון אתי אלהי כסף גו", "בא להזהיר על הכרובים

(* החל מזמננו זה שנלחמים ברוח הטומאה. וברור, שמכל מלחמה זו לא יהי שום סבל לבניי וליהדות, אלא "מלכיות מתגרות זו בזו", מלכיות דוקא. ובנוגע לבניי הרי אדרבה, הקב"ה אומר להם בני אל תתייראו ואל תתבהלו!! וכי. ** ולהעיר, שבמאמר זה מודגש שביהמ"ק כבר בנוי ומוכן, הכתלים וגם הגג כו, ובאופן שראוי לעמידת אדם, ויתירה מזה – שראוי לעמידת מלך המשיח "מושיען של ישראל", שמצד גודל מעלתו (מלך) צ"ל מקום מכובד וחשוב. ואע"פ שענין זה נוגע לכשיבוא משיח צדקנו בריגע הבא, הרי המדרש מספר זאת כבר עתה, ומאתמול ושלשום, משום

שידיעת הענין נוגעת עוד לפני ביאתו. (***) וכל זה – במעמד ומצב שלפני הגאולה, שלכן, יש צורך בהכרזתו של מלך המשיח מגג ביהמ"ק. ****) ויש להוסיף ולהעיר מהשייכות דכל העולם לקודש הקדשים - שבקדש הקדשים נמצאת "אבן שתיי", ש"ממנה הושתת העולם", ומה מובן שכל העולם כלול בקדש הקדשים. [כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להשייץ שי לנגן ייהי רצון כו שיבנה בית המקדש].

המדור מוקדש לזכות ר' מיכאל נחמ"ה בן חוה אסתר זוג' רחל יפה בת מינדל שיחי וזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בתיה רות בת שרה שיחי וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחי ולזכות יושנה חס"ה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חי' רחל לרפ"ש וקרובה

הגילוי ד"מיד" בדורנו

ובהדגשה יתירה – מכיון שדורנו הוא הדור האחרון גלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמדובר כמ"פ שסיימו כבר הכל וכעת צריך רק להתכונן לגאולה בפועל - הגילוי דבחי' עשירי (שירה העשירית¹ וכו'), יחד עם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "אנת הוא חד", גילוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, הקשור עם משה רבינו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון"2.

ובפרט ע"פ המדובר כמ"פ הראשי-תיבות בדרך אפשר של "מיד" – משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא-משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן-תורה (דורו של משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא משיחא), ע"י גילוי החסידות דהבעש"ט ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא³.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות קשורים לא עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, דוד מלכא משיחא בדורו), אלא באים כולם יחד בסמיכות ממש⁴ ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומז גם בזה ש"מיד" הוא גם ר"ת "משה, יהושע, דורם", ששלשתם היו בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגילוי דשלשתם – מ' (ר"ת משיח⁵), י' (ר"ת דב' שמותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר) וד' (דורם): יחד עם המשה שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגילוי דתורת החסידות (מעניות הבעש"ט) על ידו, ישנו גם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", דוד מלכא משיחא.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ק שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

- (1) מכילתא בשלח טו, א. ובכ"מ.
- (2) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רנג, א. שער נבוכים): באותיות נפרדות; באותיות מחוברות זו לזו.
- (3) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – כתר שם טוב בתחלתו. (5) להעיר שמנחם שמו (סנהדרין צח, ב).

זכות קדימה לנשים בתורה חדשה שילמד משיח

מסופר בפרשתנו אודות קדימת הנשים (בהכנות ל)מ"ת – "כה תאמר לבית יעקב"1, "אלו הנשים"2, ורק אח"כ "ותגיד לבני ישראל", האנשים. ומהטעמים לזה – לפי ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"3, ומכיון שהגאולה ממצרים היא

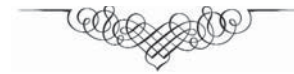
(1) יט, ג. (2) מכליתא ופרש"י עה"פ. וראה בארוכה לקו"ש (3) סוטה יא, ב. (4) השבועי [לקו"ש חל"א ע' 93 ואילך].

בשביל מ"ת, כמ"ש⁴ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", לכן, קדמו הנשים (שבזכותן יצאו ממצרים) למ"ת.

ועד"ז י"ל גם בנוגע ל"תורה חדשה מאתי תצא" העתידה – שמכיון ש"אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור"⁵ ("כימי צאתך מארץ מצרים"⁶), תהי' להן קדימה גם בנוגע ל"תורה חדשה" שילמד משיח צדקנו לאחר הגאולה מגלות זה האחרון.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"ב שבט ה'תשמ"ט - מוגה)

(4) שמות ג, יב. גלגול של הדור שיצאו ממצרים (ראה שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וסה"ל שמות ג, ד).
(5) יל"ש רות רמז תרו (בסופו).
(6) ובפרט ע"פ הידוע שדור האחרון (דורנו זה) הוא

אחרי כ"ב שבט נפעל השלב האחרון בהכנת העולם להגאולה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל

כשם שבגאולת מצרים, אמרו חז"ל¹ ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", כמו"כ הוא גם בנוגע להגאולה העתידה לבוא (שעלי' כתוב² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"), שתהי' בשכר ובזכות נשים צדקניות שבאותו הדור, כמארז"ל³ "אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האר"י ז"ל⁴ שדור האחרון בגלות הוא גלגול של דור יוצאי מצרים.

שזהו א' מהטעמים⁵ להשתדלותו המיוחדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחינוך והדרכה דנשי ובנות ישראל, בכל עניני היהדות, תורה ומצוותי, כולל – בלימוד תורת החסידות והפצת המעיינות חוצה – כי להיותו דור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, נוגעת אז עוד יותר עבודתן של נשי ובנות ישראל, שבזכותן תבוא הגאולה.

אם הדברים אמורים בנוגע לכל נשי ובנות ישראל, עאכ"כ בנוגע לבתו של נשיא דורנו עצמו, שנתחנכה על-ידי נשיא דורנו וכו'. ואף לאחרי הסתלקותה השפעתה ממשכה, ובפרט שכו"כ מבנות ישראל, נקראות על שמה, וע"י הנהגתן משמשות דוגמא חי', כנשמות חיים בגופים חיים⁶, שהן התחנכו לפי רוחה וע"פ הוראותי, ובדוגמתה (כבתו של נשיא דורנו).

עפ"ז יש לומר הטעם לכך שאחרי כ"ב שבט (יום הסתלקותה של בתו) נפעל השלב האחרון בהכנת העולם (כדירה לו יתברך בתחוננים) להגאולה, כי שלימות ענין זה נעשה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"ב שבט, וליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה תרגום מאידית)

(1) סוטה יא, ריש ע"ב. שמו"ר פ"א, יב. וראה במדב"ר פ"ג, ו.
(2) מיכה פ"ג, טו.
(3) יל"ש רות רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).
(4) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר
(1) הליקוטים שמות ג, ד.
(2) ראה "קובץ כ"ב שבט" (שחולק באור לכ"ב שבט כדלקמן הערה 122) ע' 32 ואילך (לעיל ע' 183 ואילך).
(3) להעיר ממאחז"ל (תענית ה, ב): יעקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים אף הוא בחיים.
(4) ראה "קובץ כ"ב שבט" (שחולק באור לכ"ב שבט כדלקמן הערה 122) ע' 32 ואילך (לעיל ע' 183 ואילך).

לא להתבייש מהמלעיגים על האמונה במשיח

מבואר בדרושי חסידות בכ"מ¹ בנוגע לענוותנותו של משה רבינו, "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה"² [אפילו מנכרי³], שעיקרה – בראותו אשר בעקבות משיחא יהי' דור יתום שהשגתו באלקות והעבודה דמוח ולב לא תהי' נחשבת כלל לגבי דורו של משה רבינו, ואעפ"כ, יעמדו בנסיון ויקיימו תומ"צ בפועל ממש, מבלי להתפעל מכל המניעות והעיכובים שיהיו אצלם מצד הסביבה כו' – כלפי דור זה היתה עיקר ענוותנותו של משה רבינו.

וכפי שרואים אמנם בפועל ממש את גודל הקשיים והנסיונות שבדורנו זה, ובמיוחד – הנסיון ד"לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים"⁴.

ועאכ"כ כאשר ה"מלעיגים" הם (לא מאומות-העולם, אלא) מבנ"י עצמם, ולא עוד, אלא מיהודים כאלו אשר בשאר ענינים הם שומרי תומ"צ, ובכל זאת "מלעיגים" הם על האמונה במשיח צדקנו ובביאת משיח צדקנו, ועד שלמטרה זו מנצלים הם עניני תורה כו' (היפך ד"סם חיים"⁵) – שאז הנסיון ד"לא יתבייש" גדול יותר.

ואעפ"כ, עומדים בנסיון זה, ומקיימים את הציווי ד"אל יתבייש" – אף שמצד טבעו של אדם צריך להתעורר איזה רגש של בושה, שכן, בינתיים, "עד יצא כנוגה צדקו"⁶, באופן גלוי לעיני כל, הרי סוכ"ס גרמו לו ענין של בושה [ענין ע"פ תורה, א' מחמשת החיובים דמזיק – "בושת"⁷], ומ"מ, אינו מתבייש מפני המלעיגים, אלא מוסיף בכל עניני העבודה ביתר שאת וביתר עוז.

ופשוט, שאין מה להתייחס אליהם כלל וכלל; [. . .] ומה שמזכירים עכ"פ אודות ענין זה – הרי זה אך ורק מפני שישנם כאלו שעדיין לא פעלו על עצמם שלא להתבייש מפני המלעיגים, ולכן יש צורך להבהיר להם שפשוט... חבל על הזמן לחשוב אודות ה"מלעיגים", שהרי צריכים לנצל כל רגע ורגע עבור לימוד התורה, וכן עבור התעסקות בגמילות-חסדים מתוך אהבת ישראל, שהרי "כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו"⁸, אלא צריך להיות תורה וגמ"ח⁹.

ובאתי בזה באזהרה שלא יפרשו שכוונתי היתה לפלוני, חוג פלוני וכו', וכל מי שיפרש באופן מסויים – ידעו הכל שזהו "שקר מוחלט"!

וכאמור, אין מדברים אלא ליהודים שהולכים בדרך שהורונו רבותינו נשיאינו, אשר עי"ז זוכים לכל ברכותיו של הקב"ה, מיזו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, וגם – הגדושה, כמ"ש בסידורו של הבעש"ט.

(משיחות ש"פ יתרו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) תו"ח שמות סד, ב. סה"מ קונטרסים ח"א נג, ב. ס"ג).
(2) אילך. סה"מ ה'תש"י ע' 237.
(3) בהעלותך יב, ג.
(4) ד"ה ויספו ענוים ה' שמחה – סה"מ תקס"ב ע' נא. וראה ד"ה זה ש"ל לאחורונה עם שינויים גירסאות וכו' (כפ"ח תשמ"ה).
(5) רמ"א ושו"ע אדה"ז או"ח בתחלתו (ובמהדו"ק הע' 18.
(6) יומא עב, ב.
(7) ע"פ ישעי' סב, א.
(8) רמב"ם ריש הל' חובל ומזיק.
(9) יבמות קט, ב.
(10) לקו"ת ויקרא ה, רע"א. וראה לקו"ש ח"ה ע' 429